

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

Kalanova pesem pred volitvijo.

(Napev: „Jaz sem pa ogljar fant“.)

Jaz sem Kalánček mlad
Bil bi poslanec rad,
Ker baš že trideset
Imam jaz let.
Hitró se oglašim,
Na vse grlo kričim:
Le-sèm, le-sèm, hitro na lim!

Trnovo domek moj,
Znan mi ni hudi znoj.
Vse prav na lahko gre
Če se le če.
Časa je dost na dan,
Ker sem jaz kapelan;
Dajte, dajte! da bom izbran!

Kaj bo tist' Golobič
In pa Klun, čuden tič?
Obéh nobeden ni
To, kar smo mi.
Dételo tudi proč
Kajti skoz dan in noč
Jáz bom, jaz bom Vam na pomoč!

„Fajn“ sem jaz kandidat
„Domoljub“ spred in zad,
Če pa zaslug še ni,
Kaj me skrbi?

Kdor prepohleven je.
Temu se vsi smeje
Mêne, mêne, pa si želé!

Čemú bi bil program,
Ko ga še sam ne znam?
Bom pa na drugo stran
Za Vas skrbán.
V Céngrobu molil bom,
V Kranji plačeval bom:
Gólaš! gólaš! Rom-pom-pom-pom.

Prišel ne bodem sam,
Pride Karlín tud' k Vam,
Da me bo hitro vjel,
Ko b' omedlel.
On je izvrsten fant
Rad je intéresant
In pa, in pa: Káko galant!

„Fanta od fare“ sva,
Rada se kaževa,
Delava: Čin! Čin! Čin!
Jaz in Karlín.
Záto ubogajte
Mene vsi volite!
Da bom, da bom vriskal: juhé!

Makrobiotika.

Način podaljšati ali prikrajšati si življenje. Po dr. Vilj. Hufelandu, predelal Vinko Lapajne.

Tretji dodatek.

Še smo tukaj! zaklical sem bil, ko sem iz voza padel in si zlomil nogo, brez druge telesne poškodbe. V vsej Hufelandovej Makrobiotiki ni poglavja, v kojem

bi bili nasveti, kako se obnašati v takih slučajih. Prav je bilo torej, da je prišlo tako, saj mi je mogoče dajati nasvete v enakih slučajih. Takoj ko sem bil poljubil tla, potipal sem glavo, če je še cela, kajti mislil sem si: Glava zgubljena, humor zgubljen. In res, glava in humor sta bila še na svojem mestu, toda fijakar ne, ki je bil odnesel takoj pete, misleč si, da sem ubit. Pred begom njegovim slišal sem še, ko je zamrmral: Hic Rhodus,

hic salta. (Tukaj je Gradašca, tu skoči). Dolgo časa ležal sem pod vozom z zlomljeno nogo „sine lux, sine Fuchs“ — brez luči in dr. Fuchsa — in premišljal večnost, zadnje deželnozborsko volitve obžalujoč, da ni usoda namenila Povšetu nezgode moje — pod vozom bi znal saj sedeti, česar v deželnem zboru ne bo. I druge misli so mi „šravfale“ po glavi, — glede policije, toda te obdržim zá se, ker niso varne radi državnega pravdnika. Vender mi je bilo postalo dolgočasno pod vozom, radi tega sem klical pomoči. Dolgo je trajalo, da me je spravil prijatelj moj na nogo in prenesel na bližnjo klop, kjer sem praznoval u s t a j e n j e. Prva pomoč je bila potem, da so mi čevlje zrezali raz noge, druga, da so me prenesli v stanovanje in tretja, glavna pomoč — zdravniška je izostala. Pri treh zdravnikih smo iskali pomoči, a dva nesta hotela priti in tretjega, žal ni bilo doma. Neki gospod, ki sliši na ime Dr. I . . . r, izrazil se je celo, „da ni za to tukaj“. Mislil sem si, saj si jaz tudi nesem rad noge zlomil in prišel zato v Ljubljano, vender moram potrpeti. Mogoče, da bi bila slovenska moja noga bodla ga v oči. K sreči sem dobil za sedem ur zdravniške pomoči v osebi jako ljubeznivega zdravnika dr. D. ki mi je nogo uredil ali po „Slovenci“ : vredil. Potem pa sem imel obiskov, da je bilo veselje. Da, celó župan je pustil prašati po mojem počutji. Večkrat sem bil v Ljubljani, a nikdar nesem imel te časti, da bi bil župan po-brigal se záme. — Drugi dan dobim pismo od očeta, v kojem me prav pokara in konečno pravi: Hvali Boga, da je še tako obrnil. Ko sem pismo prebral, dé prijatelj moj: Veš, bolje bi pa vender le bilo, ako bi Bog ne bil obrnil voza. Mislil sem si: Bog obrača, fíjakar obrne. Pozneje začutim od dvorišča nekaj čuden duh; ugibal sem, od kod more to biti, kar se vrata odpro in noter stopi lepo rejen gospod, lastnik onega germanskega duha, koji mi je bil zadišal. Gospod se usede na stol, ne predstavi se, debelo me pogleda in zarenči: Wie heissen Sie? Bog in sv. križ božji, mislil sem si, to je gotovo jeden od policije. Vidiš, to imaš od tega, ker si šel v Ljubljano — zdaj te bodo pa še zaprli. Zakaj nesi hitro iz voza skočil ali pa naredil salto mortale. Potem me eksaminuje dalje in me praša slednjič, kje je noga zlomljena. Jaz mu pokažem, a on zmigne z ramami, rekoč: Das ist nichts. No, to me je pa res hitro potolažilo. Mislil sem poprej, da me noga boli, toda ko mi je povedal gospod da to „ni nič“ sem pa hitro nánjo pozabil. In ostal bi bil v tej iluziji, da nesem pozneje stopil na zlomljeno nogo, koja me je zbolela, da sem moral nazaj v posteljo in tako iluzijo razpršil. Uvidel sem, da je vender nekaj. Uljudni ta gospod pa ni bil komisar za kojega sem mislil, da je, temveč dr. I . . . , oni, ki ni hotel po noči priti k meni. Da bi si sam kmalu nogo zlomil, potem ne bo rekel: „Das ist nichts“. Za teden dni šel sem, ali pravo za pravo, peljali so me domov. Prišedši domov, pravil sem ženi, kako sem se fino imel v Ljubljani, da so me kar na rokah nosili. „Da, reče žena, ko bi te bili nosili na rokah, ne bi si bil zlomil noge. Pa res! Tako fino se nesem zabaval vse svoje življenje, kakor isti teden, ko sem ležal polomljen pri prijatelji. Vendar podam slednjič še nekaj zlatih naukov ónim, ki si bodo mogoče — česar pa ne želim — zlomili nogo.

1. Ne vzemi hitro vozečega fíjakarja.

2. Ako misliš na vsak način zlomiti si nogo, je bolje, da si jo po dnevi; po noči se dobi težko zdravnik, sicer moraš pa iskati vsaj dan poprej zdravnika, ki se ne bode branil obiskati Te po noči.

3. Če si bil še tak brezverec, „preobrnjen“ si, kadar si iz voza padel.

4. Najbolje pa je, če ideš peš; izjema in ta le v tem slučaju, ako imaš *leseno* nogo, koje ni škoda zlomiti in se kmalu dobi druga.

5. Dobro je „Slovenčevim“ Samojedom ako si zlomijo nogo — potem neso več Samojedi, ker ne morejo „sami jesti — mora se jih pitati. Karl-in in Karl-an sta i Samojeda in Samopivca, ker „samo jesta in pijeta“.

Toda pustimo nogo v miru počivati in preidimo k drugemu važnemu vprašanji:

Kaka bodi hrana najprikladnejá zdravju?

Mej vsemi jedili zavzema *meso* prvo mesto na mizi naši. Meso ima lepo lastnost, da ne *napenja*. Toplo ga priporočam onim gospodom, koje vsaka reč *napne*, so-sebno „Slovenčeve“ urednike, ki so po deželnozborskih volitvah tako *napeti*. I premlado meso ni zdravo, n. pr. novorojen akrava, — ne, tele.

Kar je premlado, ni zdravo. Radi tega ne ugajajo „Slovincu“ Mladočehi. Gospod Žitnik tudi ne bode mogel sedeti v dež. zboru, ako bode jedel mlado meso. Torej le „po starem“. Težko prebavljive so *gosi*, še težje pa *goske* mej 13^{im} in 16^{im} letom.

Najbolj redilna so *jajca*. Jedno jajce ima toliko redilne snovi, kot pol kila mesa. Ako pojé človek deset jajc, je isto, kakor bi snedel pet kil mesa. Kakor jabolko ne pade daleč od drevesa, tako i jajce ne iz koša — hitro se ubije in ostane na mestu.

Za jajcem pride *mleko*. Mleko je zeló tečna hrana in lahko prebavljiva, toda zagrizeno ne sme biti. Oni, koje vse *napne*, ne smejo vživati zagrizenega mleka, sicer so potem *napeti* in *zagrizeni*. Ribe in raki so dobri, toda le za gospodo — za nas predragi. Mej močnatimi jedili je najbolj zdrav *kruh*. Revnemu kmetu je kruh glavna hrana, dočim gospodi le dekoracija na mizi. Vsaka druga močnata jed je nezdrava, bodi si krofi, žlikrofi idrijski, flancati, poganice. Sosebno *torte* so slabemu želodcu tortura. Torta prija samo kmetakemu želodcu ako jo ima. Da je jed lahko prebavljiva, treba je znati dobro kuhati. To je uvidel i Vodnik, ki je prestavil „Kuharske bukve“. Mej kuharicami je najbolj znana „Rešpehtarjeva kuharica“, za kojoj pa ne vem, kje je sedaj. Mir (ne Celovski, temveč evropski) kuha se že več let, toda ne vemo še, kaj se bode skuhalo. Da bi si le želodca ne pokvarili. (Dalje prihodnjič.)

Prošnja.

Podpisani naznanja, da je stopil mej sotrudnike „Satanasa“, lista, ki izhaja na Laškem. „Satanas“ je list, ki se bode bavil najbolj z onimi pastirji, ki paso slabo svoje ovčice. (Glej botanični vrt).

„Satanas“ rabi veliko in dobrega gradiva, radi tega se obračam na vse prijatelje humorja da me blagovole podpirati z dovtipi v tem „genru“. Dovtipi smejo biti raznovrstni: stari, novi, preležani, ukradeni itd. Ako je dovtip še tako slab, okrepečal ga bodem v par dnevih v moji novo sezidanej „dovtipariji“ (Treibhaus für Witz und Humor). Ukradeni dovtipi ugajali bodo najbolj „Satanu“. Ukradeni dovtipi in drugo humoristično blago pošiljajo naj se pod znamko

A B poste restante v C.

„Oj, oj! Vi tudi tu v toplicah?“

Ne bil bi prišel, a ker me vedno zasmehujejo, da imam višnjev nos, hočem poskusiti, ga li bodo tukajšnji sreberni valovi pobelili.

Istrske brusijade.

Vsaka stvar se počasi obrabi, še celó pregovori. Vsak očanec najbornejše slovenske vasice pritrđil nam bode v kaki veljavi da je bila svoje čase prislovica: obljuba dolg dela! — in dandanes? Ob ves sijaj je, zamazana in zaprašena leži prav tam v zadnjem kotičku mej sicer ne starimi, a tembolj prepalimi kaplanskimi kandidaturami blažene dežele Kranjske. In v taki družbi jo bo rja snedla prav gotovo, po nji bo do cela. Pa ne mislite, da smo radi tega ob vse pregovore! O ne, ne, imamo že zdatno nadomestilo; kranjsko — klerikalno stranko — „kranjsko“ povdarili smo zato, ker v Istriji nemamo klerikalcev po g. Kalana receptu — ta skrbna naša mati nam je je preskrbela: obljubiti in dati sta dve. In kakó se človek lahko okoristi s to, na posebno častno mesto dvigneno in notranjost nekaterih naših gospodov nam jasno kazočo prislovico, ker mu je dovoljeno, da svojo lastno besedo požre. Jojmene, kako se bode mo odebilili vsi, ko bode mo svoje lastne besede požirali. Ni zlomek, da bi to kaj ne izdalo! Böse Beispiele verderben gute Sitten — in takó sem tudi jaz pozabil na dáno Vam obljubo, obljubo namreč, da hočem poročati o tistih „contih“, izhajajočih iz načel italijanske politiške in volilne morále, in kdo da je te conte saldiral. Včeraš še le jela me je pogoltnena beseda nekako v trebuhu tiščati — vsi ljudje nemajo enakih želodcev — skesal sem se in tuhtati sem jel, kako bi se pogoltnene te besede znebil. Toda bilo je prepozno. Tekal sem, povpraševal sem, a ni mi bilo móči dognati česa pozitivnega o tistih nesrečnih „contih“. Čul sem sicer različne verzije, katere se mi pa zdé absolutno neverjetne. Jedni trdijo, da je šor Zaneto poravnal jeden tak conto v znesku 800 gld. reci: osemsto goldinarjev, kar pa ne morem verjeti ker gosp. Zaneto ima v okolici Puljski same prijatelje — sam Dijogen s tisto historiško slavno laterno ne bi našel niti jednega nasprotnika — in tako mislim, da Zanetu ni treba kupovati glasov, ko mu vsa srca radostno nasproti bijejo. On je naš in mi smo njegovi — pa je ven! Drugi zopet trdijo, da so se tisti conti poravnali iz blagajnice društva „Pro Patria“. To pa že celo ni

res! „Pro Patria“ je šolsko društvo; kdor ne verjame, pa vzemi od vlade potrjena, od samega gosp. barona Pretisa — srečen mu pot, koder hodi — podpisana pravila v roke! Kdo je torej plačal?! Bog vé! Morebiti bi bil to dognal, da sem se o pravem času dela lotil; da se nesem, kriva je — kakor rečeno — vaša klerikalna stranka s svojimi novimi načeli; nekoliko pa tudi — da sem odkritosrčen — neznosna vročina. Torej potrpljenje, potrpljenje in pustimo za sedaj stvar in suspenso.

Kako vender ljudje dandanes lažejo! Praška „Politik“ pisala je o bodočem našem deželnem glavarji — ako se zgodi barona Pretisa poslednja želja — gospodu Campitelliju, da je slaboten, nervozen starček in strasten sovražnik Slovanov. Ni jedno, ni drugo ni res. Sovražnik Slovanov ne more biti, ker je baron Pretis vse drugače o njem poročal — in gosp. baron mora to pač vedeti — in slaboten tudi ni, ko je po gosp. baronu nalašč poslani eskulap — Bohaty je nekda njega ime — izrecno konstatoval, da je mož čil, tako čil, da ga bodo dr. Ammoroso in drugi slobodno terorizovali kolikor jim ljubo in drago. In tako upam, da so vse zapreke srečno odstranjene. Živel torej naš bodoči deželni glavar!

Verifikacija naših deželnozborskih volitev bode — tako se govori — posebno interesantna, pričakovati nam je iznenadenj, ki nam bodo pričala v samozavesti laške gospóde; še interesantnejši pa bode — to povemo gospodi na uho — posledica tej nameravani verifikaciji, ali prav za prav neverifikaciji. Da bode posledica ta ugajala gospódi, ne bi hoteli trditi, a interesantna pa bode vsekako.

Še bodemo, še — — — stoj! za danes ne sme biti pregostobeseden Vaš

—č.

Domača umetnost.

Slika iz vsakdanjega življenja z jedno kredo.

„Im Salon der Zurückgewiesenen“ ali

Nekoliko trenutkov mej propalimi kandidati.

(Soba mala, po njej pa razprostrta velika „cagovitost“. Vse v žalni obleki, v ozadji stojé črni katafalki, na njih pogorele kandidature in drugi emblemi ničnosti.)

Kalan (prisopiha „urnih krač“): Uf, uf, To je vender od sile! Koliko sem kolovratil, kandidoval, korteševal, kako v srce sezajoče pisal sem v „Domoljubu“, a vse zaman! Grozno, grozno!

Regali (ustopivši z leve strani): Le dohtarjev ne! (Ugleda Kalana.) No, pa saj ti nesi dohtar, a kakor se mi vidi, bi dohtarja potreboval. Strašno te je prijelo!

Kalan: Kaj prijelo? Pustilo me je vse! Toliko lepih golašev bilo je „Pri jelenu“ naročenih, štel sem in štel, a vendar nesem prišel dalje, nego do štirideset, akoravno znam šteti do sto, za kak prevod tudi nad štiri sto.

Regali: Vse prav, a vendar si ti še nekoliko premlad. Narod še ne vidi tvojih zaslug. Ni čuda torej! In vedi tista zadeva na Rimski cesti tudi ni kar si bodi.

Kalan: Ti pa le jezik za zobe! O tvojih zaslugah utegne kaj zanimivega pripovedovati Marijina bratovščina. Jaz sem vendar vse kaj družega, kakor ti! Jaz (s ponosom) jaz sem Kalán!

Regali: Bodi, kar hočeš, jaz sem pa „Regóv“, ki sicer ni repe v jamo „d'gov“, a jaz sem isti, ki dohtarjev ne maram. Kar se pa tiče Marijine bratovščine, naj bo vesela, da jej več načelnik nesem, kakor so volilci srečni da ti nesi njihov poslanec.

Kalan: Da bi te muri — — —

Podboj (ustopi z desne strani): „Ich sei, gewährt mir die Bitte — In eurem Bunde der Dritte!“ Čujem, da bi se skoro sporekla! Ne, ne! Mir mej vama! Če tudi kot kandidata ploh vlačita, nikar si tega ne jemljita k srcu. Saj sem propal celo jaz, ki bi bil Notranjsko obogatil za novo specialiteto. Jaz sem namreč rodod Ribničan, a vendar Notranjec, kakor sem to sijajno dokazal v svojem oklici. Jaz bi bil pokončal „strupeni liberalizem“, kakor sv. Jurij zmaja! Jaz — — —

Regali: Veš, ljubi Kalan, tebi je bilo že v sv. pismu sojeno, da ne bodeš izvoljen.

Kalan (začuden): V sv. pismu? Kje? No, na to sem pa silno radoveden.

Regali: V sv. Janeza evangeliji na 11. postavi se čita: „V svoje je prišel, in svoji ga neso sprejeli.“ In ti si vendar iz Škofjeloke! Sicer, pa — — —

Kalan: Seveda, iz Škofjeloke sem, no, pa kaj tisti „sicer pa — — —“

Regali: Sicer pa si podoben raku,

Kalan: Ka—a—ko? Jaz raku podoben? Povej zakaj? Sicer ti v „Domoljubu“ potarem — — —

Regali: Počasi, počasi! Raku si podoben, ker si še po smrti rudeč.

Kalan: To so neumni dovtipi. Mene je stala agitacija lepe novce, a vse zaman, kakor da bi bil kupil srečke za loterijo Marijine bratovščine.

Regali: Kaj tacega je že marsikdo rekel, mene se pa ne prime.

Podboj: (zá-se) Prime se ga vendar marsikaj!

Kalan: Tudi jaz sem precej neobčuten, ti, jaz in Povše imamo vsi jednako lepo lastnost.

Regali: No s Povšétom mi pa le ne meči okrog sebe, še menj pa treba košatiti se, koliko si denarja izdal. Zakaj si ga pa?

Kalan: Ker sem ga imel, ker sem moral kandidovati, ker sta Šiška, Lesar in — — — — —

Regali: Beži, beži! Kaj bi tako z denarjem bahačil? Saj ni take sile. Vsega vkup dobil si 40 glasov kakor jaz. Sedaj pa kričiš, koliko te je vse to stalo. Jaz sem samo 8 gld. potrošil, „teatra“ je pa bilo za 800 gld. Sicer sem ti pa hvaležen, da si na rotovži tako pridno volilce obdelaval in jih spravljaj na pravi pot. Živio Kalan!

Kalan: Tiho! Molči! sicer pridemo zopet na „Brus“!

Podboj: Prazna skrb saj smo že vsi na njem!

(Zastor pade.)

Pasivna opozicija,

kakor si jo Jurij Plahutnik misli.

Telegrami „Brusu“:

Iz Št. Ruperta na Dolenjskem. Koliko je vredna častna beseda našega župana Dolarja, ki je mej možmi obljubil, da bode volil Jeretino, a je dne 4. julija v Trebnjem volil Žitnika? (Dolarja častna beseda ni vredna ne več ne manj, kakor Vrhniškega dekana Koprivnikarja, obe vkupe pa niti pol počenega groša. Uredn.)

Z Dolenjskega. Od vseh čestitk, ki jih je „Slovenčev“ urednik povodom izvolitve svoje prejel, veselila ga je najbolj čestitka dveh „radikalnih“ učiteljev. Smo še tako daleč na potu v Kanoso? Mi bi bili za spravo, nikakor pa ne, da bi jo kar slepo sklenili.

Iz Javornika na Gorenjskem. Gotovo se Vam je čudno zdelo, da dr. Poklukar ni bil soglasno voljen. Temu bil je kriv uradnik obrtne družbe kranjske. Rekel je: Vem, da bode Poklukar izvoljen, a delati moram na to, da ne bode jednoglasno. In tako se je tudi zgodilo.

Praga. Prosimo nujno, da nam nemudoma pošljete „Slovenčevega“ urednika Žitnika semkaj, da nas bode v zbornici sedeti učil. On je v tem izvestno veščak.

42 mladočeskkih poslancev.

Vrhnika. Ali je res naša gospoda tako brezbožna, kakor je kapelan Makoš v nedeljo na leci trdil? (Ne, gospoda ni brezbožna, le kapelan je brezaktan. Uredn.)

Smelednik. Župniku, kapelanu in županu Kalan v želodci leži. Nič še ni odleglo. Če ne pomore Piccolijeva esenca za želodec, pokadili jim bomo z ajdovico, baje gotovo sredstvo v enakih boleznih. Župnikov sluga — der Befrackte — britke solze toči, a za hrbtom se prav krščansko — pridruša.

Celovec. Na naši gimnaziji je samo 9 (čitaj: devet) protestantov. Vendar pa imata pastor in kurator besedo pri konferencijah. Ali ni to pravo čudo?

Zastavica.

Motto: „Cruz de cruce.“

Od sv. Križa je doma, mi pa imamo ž njim križ. Kdo je to?

(Rešitve vsprejema iz posebne prijaznosti uredništva „Slovenčev“.)

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Kaj tacega pa še ne, odkar smo zadnjikrat klali. Na vse strani kriči se, „na pomagaj!“, povsod „Zeter! Mordio!“ Falbovi kritični dnevi javili so se tudi v našem političkem življenju in nekaterniki regljajo hujše in glasneje, nego znani žabji koncert v barji Ljubljanskem.

Zakaj vse to? Kje tiči gorostasna nezgoda? Kje drugej, nego v tesnosrčnosti, v skrajni krivici! Porečete, to ni res, a poslušajte le malo, jaz Vam dokazem.

Gospoda slavna in neslavna! Vi se hudujete in begate, ker je v mestu Ljubljanskem bil izvoljen gospod Ivan Hribar. Napadate ga in sumničite v klerikalnem „Slovinci“ in v „Politiki“, o kateri je že sodba se izrekla, da je to „das čechische Judenblatt“.

Napadate ga strastno in zlobno, ker je imel redko srečo, da so ga volilci počastili z zaupanjem svojim, akoravno ga ni priporočal centralni volilni odbor. Predbacivate mu, da je rušil disciplino, ne pomislite pa, kako s tem strmoglavite svojo lastno logiko.

Kje je bila Vaša nevolja, kje Vaš gnev, ko je v okolici Ljubljanski navzlic centralnega odbora priporočilu ulegel dr. vitez Bleiweis-Trsteniški in sta prodrla kot kandidata Vinko Ogorelec in „vodja“ Fr. Povše.

O g. Vinku Ogorelci ne govorim, o gospodu vodji Fr. Povšetu pa ne morem molčati. On je kandidoval, ne da bi ga centralni volilni odbor priporočal, on je poljubljal volilce in obečal jim časno in večno dobro, o njem priobčeval je „Slovenski Narod“ dopis za dopisom, v katerih se je mož pač žalostno osvetljeval, da je vse pričakovalo, da bode ali rečeni list tožil, ali pa svojo kandidaturo umaknil. Javno so ga celo pozivali, naj prične tožbo zaradi žaljenja časti, ako ima sploh še kaj moške časti v sebi. A vse te strele neso niti najmanje uplivalo nanj. Kandidoval je dalje, bil celo izvoljen, a nihče od Vas ni imel niti jedne žalne besede.

Vi čudni poštenjaki, ki neste čutili niti najmanjše nevolje, ko je dr. vitez Bleiweis, kateremu niti pičice očitati ne morete, tako grozno propal proti ne baš uzornemu „vodji“ Povšetu, ki neste imeli niti jedne grajalne besede proti župniku Podboju in kapelanu Kalanu, ki sta oba rovala proti centralnemu volilnemu odboru, povejte mi, kakšen je pač Vaš smoter?

Kdor Vaše delovanje in pisanje opazuje, si je že davno gotov, da je vse to le — skrajni jezuitizem. Ivana Hribarja, uzornega rodoljuba in izredno delavnega, vzeli ste si ga za tarčo, Povše in Ogorelec pa sta Vam povsem vzgledna kandidata, Podboja in Kalana, pa bi

bili postavili na kako tribuno, samo da sta prodrla, kar se pa na srečo našo ni zgodilo.

Da se pa tako protivite Hribarju, to ima izvestno posebne nagibe. Seveda. On se še ni dokopal do izpoznanja, da nam bode par kapelanov delilo usodo in rodoljuba učilo ljudi, ki so na narodnem polji že delovali, ko rečeni kapelani še neso poskušali ustavljati časa kolo. On in stranka njegova neče prisezati na novodobno gaslo, da brez jezuitizma ni rešitve, niti na mnogo obožavano načelo, da je Rim prva točka, da potem dolgo dolgo nič ne pride, a naposled v daljni megleni perspektivi še le — narod slovenski.

Da ste ves Svoj gnev, vso jezo in nevoljo, vse Svoje psovke in vsa klevetanja izpustili pravočasno na Povšeta in Ogorelca, na Podboja in Kalana, ne bili bi Vam napadov na Hribarja šteli v zlo, kajti bili bi vsaj deloma opravičeni. Tako pa ste pokazali Svoje „konjsko kopito“ in kdor je doslej bil z Vami, mora biti sedaj zoper Vas. Vi nimate logike, ne poznate resnice, torej tudi uspeha ne bode.

Z logiko imate sploh slabo znanje. Kako bi sicer trdili, da je „Brus“ „Slovenskega Naroda“ Benjamin? Čitali ste nekdanj, da je „Slovenski Narod“ nekdanji „Ljubljanski List“ imenoval „časnikarskega Benjamina“. To je bilo osnovano. A ker „Slovenski Narod“ nima nobenega sina, torej je jako smešno govoriti o Benjaminu, saj menda znate iz sv. pisma, da je bil Benjamin poslednji sin. Kjer pa ni prvega sina, se tudi o zadnjem govoriti ne more. „Slovenčeva“ gospoda naj torej dan za dnevom uvažuje „quid logica sit“.

V prid jej bode to tudi pri drugih prilikah. Govorila ne bode več o „ostudnostih“, ki so se priobčile v „Slovenskem Narodu“ in „Brusu“. Teh ostudnostij tudi nikdar bilo ni. Vse kar se je pisalo o Povšetu, o krčmi „Pri solnci“ v Novem mestu, o „rendezvous“ v botaničnem vrtu, vse je od prve do zadnje črke istinito. Niti roman „Misel“ nima niti jedne lažnjive vrste. Toda ne samo to. Mi imamo še mnogo hujšega gradiva iz Zagreba, Celovca in z Dunaja, katerega pa nismo hoteli priobčiti. Mi nemamo samo „praha v kartuši“ mi imamo že gotove patrone. Ostudnostij nismo mi priobčili niti jedne, ampak vedno samo resnico, katero smo vedno pripravljene s pričami dokazati.

Ako se resnica nekaterim gospodom ostudna zdi, bode jim korenito pomagano, ako se nekoliko lepše obnašajo. Sami imeli bodo potem mirnejšo vest, nam pa ne bode treba baviti se s socijalnimi izrodki, ki nam pač neso v zabavo, katere pa objavljamo, ker dotični gospodje takorekoč zahtevajo.

Klerikalna gospoda sploh čez ojnice skače. Ne zavidam jim mogočne zaslombe, ki so jo v novejšem času dobili, menim pa vendar, da s svojo strastjo največ škodujejo svoji strani. Kdor je čital neotesane članke „Narodni humbug“, „Omikani Samojeđi“, itd. kdor je bral, kako je češki rodoljub g. P. Ekert našim prenapetnežem litanije bral, kdor motri najnovejše klerikalno gibanje in skrajno surovo pisanje klerikalne stranke, mora si nehotoma misliti:

„Auf einen groben Klotz,
Das Sprichwort fällt mir ein;
Doch ich schäme mich
Der grobe Keil zu sein.“

Vjeti „mond.“

Kdor pozna igro „tarok“, ta vé, kako žalostna uloga da je odkazana tistemu igralcu, kateri ne le ne zna za se porabiti imenitno igralno veljavo „mondovo“, ampak vrhu tega z „mond“-om tako dolgo in okorno manipuluje, da mu ga slednjič spretnejši tovariš v igri celo ugrabi s „škis“-om. — Zato pa mojega prijatelja Žižalo, ki živi v prijaznem mesteci na slovenskeji zemlji, nobena stvar na svetu tako silno ne ujezi, kakor če mu pri taroku skis zajame nesrečnega njegovega „mond“-a. Hud je na igralca, ki je skisu pripomogel k toliki slavi, njemu nakopal pa sramoto, hud je na nedolžno kavarno, ker je bila pozorišče za mondov poraz, in kuja se na vse strani. Jezica njegova pa je tudi vseskozi opravičena, kajti navadno spodtika se vse navzočno občinstvo nad takim prigodkom in igralcem ter ga kritikuje na vse pretege. Nekateri so krotki in menijo, da je ubogi Žižala nesrečen v igri, drugi so bolj hudomušni in trdijo, da mu primanjkuje prave spretnosti za igro, in da mu je žalostni položaj naklonila le njegova lastna negativna virtuvoziteta. Bolj kot novčičev zguba peče ga moralčna hiba, ki jo je steknil, in katero preglasno proglašča navzočnega občinstva kričavi krohot in zasmeh.

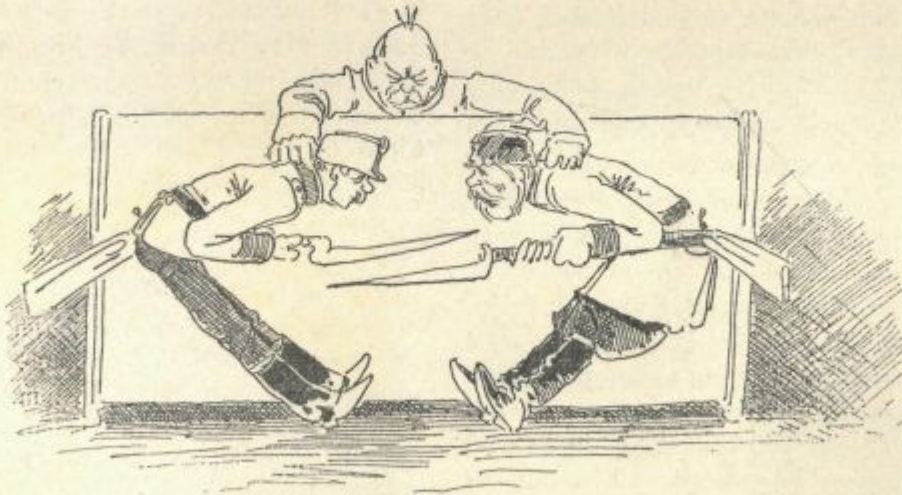
Obžalovati pa je moj prijatelj posebno zaradi tega, ker se mu tudi v družbenem ali javnem življenji čestokrat pripeti kaka taka neprilichnost, ki bi se dala primerjati z ugrabljenim „mond“-om v igri. Tako godilo se mu je pri zadnjih deželnozborskih volitvah. Ko so bile volitve razglašene, napolnilo se mu je častiželjno srce s tihimi nadami. Kaj ko bi volilci posegli po njem? Toda zmotil se je neusmiljeno! Volilci poznajo predobro njega in njegovo kujavost, in mislili so si: Kaj ko bi v zbornici kak muhast poslanec njega pogledal malo

srpo, ubežati bi nam znal iz zbornice, kakor je to storil po zadnjih občinskih volitvah, ko je zaradi smešne malenkosti šel otresat se občinskega odborništva v daljne hribe, od koder je po žici razglaševal imenitno to vest „urbi et orbi.“ Volilci postavili so ga torej v stran, in sanje njegove splavale so po vodi.

Toda ta neuspeh ni še spametoval zbeganega Žižalo, in podal se je v novo blamažo. Volilci pričeli so se namreč zanimati za njegovega dobrega znanca, nekega doktorja, ter so ga hoteli izvoliti svojim poslancem. Ko on to izvé, zavrè mu kri v možganih, ponové se mu britki spomini iz časov, ko je v neki drugi zbornici ta doktor njemu sedal za vrat, ter silno grenil mu mirno življenje zadovoljnega mestnega očeta. Zdaj prišla mu je ura maščevanja, torej hajd v ravs z doktorjem, on ne sme biti izvoljen, in doktorju srdito napove „contra“, se vé bolj po tihem, po tihotapski, da bi jo, če bi mu slabo šlo, tudi lahko utajil. Napenjal je vse svoje sile, pa zaman, nakrat pa obledi, in zakaj? — doktor pokazal mu je grozno strašilo, pokazal mu je — škisa. Oj oj, kaj bo pa zdaj? Sicer je imel na razpolago pagatelja = Dolfeka, pa ta je bil premajhen „adut“. Zadrege postajala je zmiraj večja, in če je tudi igralcu priskočil imeniten kibic in mojster spletkarije, kateri je celo za kratek čas svojo tabačnico položil v stran, in če lje tudi najzaupljivnejši prijatelj Kajetan stopil na plan, — to vse ni zadrževalo popolnega poraza, „mond“ je bil zajet, „contra“ je bila zgubljena, igra končana.

Ubogi Žižala, toraj zopet zasegla te je nemila osoda! Kako te bo zopet jezica grizla! Da bi te le ne spravila pod zemljo, kajti sicer smemo se nadejati, da nam sè svojo burkavostjo kmalo napraviš kaj nove zabave.

Kako si pošteni mešetar prizadeva,

da bi svoja soseda zbližal.

Kako se kandidat za lavantsko škofovsko okolico poganja.

Ko je „najboljši škof na Slovenskem“ umiral in to g. dr. Šuc izvedel, je koj razpisal shod katoliško-političnega društva v Šent Martinu pri Slovenjem gradcu, katero društvo sicer celo leto spi, in je naznanil, da se bode dne 30. junija pri oštirji Mostnarji obravnavalo sledeče:

a) Slovesni protest zoper Giordano Brunov spomenik. Resolucija so bode koj nunciju Galimbertu brzojavila.

b) Resolucija, da se zbor strinja s knez Lichtensteinovim predlogom o narodni šoli. Sklep se bo koj knezu Lichtensteinu naznanil in mu zahvala izrekla.

c) Politični ogled posebno po Slovenskem.

Ker je pa dne 30. junija že škof Stepišnegg bil mrtev in je Šuc se peljal k pogrebu, je shod izostal. Kedaj bode zopet sklican se ne ve, a pri tretji točki bodeta „Slov. Narod“ in „Brus“ debele poslušati morala, ker g. Šuc je „in theoria“ neizmerno orthodox in ultramontan, „in praxi“ pa ni tako strog.

V Slovenjem gradci večkrat tako oslabi, da ga morajo na voz vzdigovati.

„Kako ste si pa sablo pripeli, vi motovilo vi“

„Ponižno meldam, gospod korporal, jaz sem levičnik.“

Po volitvah.

„Iz dolenske Kolobocije. Izviren dopis na svetega Mikule dan 1889. Po volitvah — „allgemeiner Katzenjammer“ — po solnci pride dež, po dežji grom in strela. — Vsemogočni France in vsi „natihoma kandidati“ mislijo in velé, da pri volitvah „zadnji dan odloči“. Bravo, bravo! pravo velite gospone „zadnji čas odloči“ ali — tako, da zmage si zavestni Tone premalo glasov dobi ter propade in je nenadoma Mikula izvoljen — „natihoma kandidati“ pa si tudi nos obrišejo. — Le tako naprej nezložno in zavidljivo, da dobimo vendar sčasoma same Mikuliče. — Z Bogom Vaš

Mikula.

A-hacelj: Danes sem pa izvedel kaj čisto novega!

B-hacelj: Jaz tudi, pa le povej Ti preje!

A-hacelj: Ekscelenca Waser pride v disciplinarno preiskavo, ker so ga ljudje videli šetati se na ulici s c. kr. nadpravnikom Leitmayerjem, glasovitim pripadnikom nemškoliberalne stranke, tako občevanje pa je prepovedano sodnijskim uradnikom vsled nadsodnijskega znanega ukaza!

B-hacelj: Tako je prav, jaz sem pa slišal, da pride c. kr. nadpravnik Leitmayer v disciplinarno preiskavo!

A-hacelj: Zakaj pa neki ta!

B-hacelj: Iz istega uzroka, ker so ga videli na javni ulici občeovati z vitezom Waserjem, prvakom nemške liberalne stranke!

C-hacelj: Obžalujem oba, — sicer pa sta vendar prehudo grešila proti onemu ukazu, če sta res tako postopala!

Lahka pomoč.

Kdor ne umeje, kako je Savel prišel mej preroke, ali pa Poncij v Vero, uprašaj dr. Schafferja, kako je on prišel mej veleposestnike. Potem mu bode vse jasno.

Pred spomenikom Vodnikovim.

Prešeren je že pel: Le črevlje sodi naj kopitar!, a to pa marsikoga vendar ne moti, da izraža o vsakeršnih predmetih svojo kritiko.

Tako bilo je nedavno tudi pri spomeniku Vodnikovem. Vsakdo s ponosom priznava, da je to krasen umotvor, ipak pa se je našel kritik, ki je tudi tu našel dlako v jajci.

Ta kritik pa je bil preprost kmet, ki je z velikim dežnikom pod pazduho in s pipo nosogrejko v ustih dlje časa kakor zamaknjen stal pred spomenikom.

„No oče, kaj pa, ali ni ta spomenik zares krasen?“ nagovori kmeta nek Ljubljčan.

„No, no, je že še, pa bi bil lakko še bolj fajn!“ odreže se kmetič.

„I kaj pa manjka?“ upraša radovedno Ljubljčan. Kmet potisne pipo z desne v levo stran, potem se odreže:

„Črevlji neso podkovani.“

Po smrti.

Ko mene smrt obišče,
Ko zdihnem za vsikdár,
Me na pokopališče
Ne nosite nikár.

V vinograd me nesite,
Kjer vinski trs rodi,
In tam me pokopljite,
Naj truplo tam leži.

Pod trto, koje vžival
Sem kápljico sladkó,
Rad večni san bi snival
Kó vgásne mi okó.

Tehomil.

A-hacelj: Si li čital, da je na Slovenskem na vsaki dve uri drug jezik?

B-hacelj: Čital sem, čital. Saj je tudi res tako.

C-hacelj: K-a-aj? Ali si tudi ti že tak? Da bi te —!

B-hacelj: Ino, če se v Ljutomeru naprimer na voz vsedeš in voziš proti severu, čul bodeš v dobrih dveh urah že popolnoma drug jezik. Iz Radgone ti pa še toliko ne treba. „Quod erat demonstrandum!“

Iz Kalanovega „Domoljuba“.

V 13. številki piše „Domoljub“, da je v Lipnici nad Mariborom *strela umorila* dva otroka. Državno pravdnništvo kje si?

V geografiji g. Kalan tudi nema jasnih pojmov, sicer bi ne pisal: „Okrajne zastope imajo samo na Štajerskem, Češkem in v *Galiciji ali na Poljskem*“.

Najkrasnejša pa je nastopna notica:

(„Pri tatvini umrl“) je v Premstaettenu blizu Gradca kurji tat, zadel ga je srčni mrtvoud. *Nekoliko kološij si je že bil nekje shranil, te so se oskubene po dnevu vrile domu.*“

Sedaj je gotovo, da nam prav kmalu dojdejo že pečene piške!

Nezajamčene vesti.

Postojnski Fekete pokupil je vse instrumente godbenega društva, zato, da ne bode nihče več trdil, da že iz zadnje luknjice piska.

Mestna hranilnica Ljubljanska posluje že nad 14 dnij.

Samojedi imenovali so urednika Žitnika svojim častnim rojakom.

„Slovenec“ ostro graja kandidature Regalijevo, Podbojevo, Kalanovo, Ogorelčevo in Povšetovo. Velikanska senzacija.

Druga gimnazija v Ljubljani otvori se dne 15. septembra. Dotično letnico pové dr. Keesbacher.

Pri mizarji Skoblu v Onegavih ulicah na desno okolu vogla izdeluje se stol, na katerem se bodo mladočeški poslanci učili sedeti.

Bivši namestnik baron Pretis poklonil je pri svojem odhodu 1000 glđ. za slovenski otroški vrt. Slava mu!

Prosto po Prešernu.

V Gorici je dihur, ki noč in dan žre knjige, Od sebe daje pa le same — fige!

Listnica uredništva.

G. Slavko Žigosovič: Pesem o županu v Vaši Abderi bi vsprejeli, mislimo pa, da bi morda Vam bilo na korist, ko bi izostala. Stvar je preveč „pro domo sua“.

Gosp. —a—b. v Ljubljani: Veselica na korist nemškemu „Schulvereinu“ vrgla je 2.138 glđ. 95 kr. To je vsota, ki daje misliti. Nam bi bilo osobito ljubo, ko bi Vi poizvedeli imena glavnih darovateljev.

Gosp. S. v Ljubljani: Prazne besede. Mi imamo za vsak slučaj dokazilnega gradiva dovolj.

Vinko Čamernik,

kamnosek v Ljubljani

nasproti parnemu mlinu,

priporoča se prečastiti duhovščini za izdelovanje cerkvenih umetnih kamnoseških del, p. t. občinstvu za napravo nagrobnih spomenikov po najnovejših obrisih in različnih marmorjev.

Prevzame tudi vsako kamnoseško delo pri stavbah ter zagotavlja vsakterega s solidnim delom in nizkimi cenami popolnoma zadovoljiti. Z veleštovanjem udani

Vinko Čamernik,

(6 3—6)

kamnosek.

Slika Einspielerjeva

v veliki obliki

krasno izdelana dobiva se po 50 kr. v

„NARODNI TISKARNI“.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.
Ljubljana,

za Franciskansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano reelno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupce so **oljnat** **barve v ploščevinastih pušicah** (Blechbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 13—24)

☛ Cenike na zahtevanje. ☛

Krasno izdelana

podoba Levstikova

v veliki obliki, v dveh barvah na karton tiskana, dobiva se v

„Narodni Tiskarni“

po 50 kr., po pošti po 35 kr.